

Nieuwsbrief SR Updates - Nummer 01, 2015

Nummer 1, 2015

Redactie: prof. mr. J.S. Nan en mr. C.L. van der Vis.

INHOUDSOPGAVE

Hoge Raad

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2015:56](#) 13-01-2015

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2015:5](#) 06-01-2015

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2015:10](#) 06-01-2015

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2015:3](#) 06-01-2015

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2015:4](#) 06-01-2015

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2015:11](#) 06-01-2015

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2015:8](#) 06-01-2015

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2015:2](#) 06-01-2015

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2015:7](#) 06-01-2015

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2015:6](#) 06-01-2015

Annotatie

[Noot bij HR 2 december 2014, ECLI:NL:HR:2014:3474.](#)

prof. mr. H. de Doelder

Annotatie

[Noot bij HR 2 december 2014, ECLI:NL:HR:2014:3493 en ECLI:NL:HR:2014:3498.](#)

prof. mr. H. de Doelder

ANNOTATIE

Noot bij HR 2 december 2014, ECLI:NL:HR:2014:3474.

prof. mr. H. de Doelder

De Hoge Raad heeft weer eens de moeite genomen een soort overzichtsarrest te geven, althans geeft meer helderheid in zijn standpunt met betrekking tot het medeplegen als deelnemingsvorm. In onderstaande noot probeer ik de stand van zaken uiteen te zetten.

Afgezien van de vraag of dit niet meer de taak is van handboeken, is het wel handig om zich te realiseren dat de Hoge Raad goed voor ogen heeft dat het gaat om een *nauwe en bewuste samenwerking*, waarbij in ogenschouw moet worden genomen dat de bijdrage van de verdachte aan het delict van *voldoende gewicht* is. De 'gezamenlijke uitvoering' is naar de achtergrond verdwenen, ofschoon het natuurlijk wel een aanwijzing voor medeplegen blijft.

De Hoge Raad verstout zich ook nog in het arrest van 2 december 2014 een tip te geven aan het Openbaar Ministerie om (ik neem aan in twijfelgevallen) vooral ook subsidiair medeplichtigheid ten laste te leggen. Doet men dat ten onrechte niet, dan moet de rechter vrijspreken indien het medeplegen niet kan worden bewezen, ook al zou vaststaan dat de verdachte medeplichtig was aan het feit. De Hoge Raad gaat overigens voorbij aan het praktische punt, dat na een vrijspraak in eerste aanleg een verbeterde dagvaarding kan worden uitgebracht.

Aan de advocatuur worden impliciete tips gegeven: wanneer is er *geen* sprake van medeplegen? Ik noem een aantal voorbeelden:- HR 18 maart 2008, ECLI:NL:HR:2008:BC6157: Het hof sprak vrij van het medeplegen van moord door het gooien van een stoeptegel (door een medeverdachte) vanaf een viaduct. Het oordeel van het Openbaar Ministerie, dat de verdachte, ondanks zijn wetenschap over hetgeen stond te gebeuren, zich daarvan niet heeft gedistantieerd, is in de gegeven omstandigheden onvoldoende om de vereiste bewuste nauwe samenwerking op te kunnen opleveren.

- HR 14 oktober 2014, ECLI:NL:HR:2014:2967: De vaststelling dat verdachte zelf geen telingshandelingen heeft verricht, maar als echtgenote bewust heeft geprofiteerd van de opbrengsten van de kwekerij, hoewel zij niet in de ruimten waarin werd geteeld kwam, geeft

de Hoge Raad onvoldoende grond voor het oordeel dat de verdachte zich, zoals is bewezenverklaard, schuldig heeft gemaakt aan het tezamen en in vereniging met een ander opzettelijk 'telen' van hennepplanten.

- HR 3 juni 2014, ECLI:NL:HR:2014:1301: De omstandigheden dat (i) de verdachte de medeverdachten al jaren kende, (ii) de verdachte en zijn medeverdachten op de hoogte waren van elkaars criminele antecedenten en (iii) een van de medeverdachten een kogelwerend vest bij zich had en droeg toen hij in de auto van de verdachte stapte, zijn onvoldoende om te kunnen aannemen dat de verdachte samen met anderen vuurwapens en munitie voorhanden had.

- HR 24 mei 2011, ECLI:NL:HR:2011:BP6591, *NJ* 2011/481: Het betreft hier een eigenaar van een grow-shop. Uit de bewijsvoering van het hof kan niet volgen dat verdachte zo nauw en bewust heeft samengewerkt met de feitelijke verkopers dat sprake is van medeplegen van de bewezenverklarde hennepcultuur. De opmerking die de Hoge Raad hier maakt over het functioneel daderschap, bespreek ik aan het slot van deze noot.

Dat de gezamenlijke uitvoering niet meer een vereiste is, weten we al sinds het bekende containerarrest (HR 17 november 1981, *NJ* 1983/84 en 197), waarbij kan worden aangetekend, dat in de tenlastelegging niet hoeft te worden vermeld of, en zo ja welke, feitelijke handelingen de verdachte zelf dan wel zijn mededader of mededaders hebben verricht (HR 5 juli 2004, ECLI:HR:2004:AO9905, *NJ* 2004/443).

In het geval dat de verdachte een geringe of misschien wel geen enkele rol in de uitvoering van het delict had, dan zal dat wel moeten worden gecompenseerd door een wezenlijke of significante bijdrage.

Die nauwe en bewuste samenwerking was van voldoende gewicht in HR 3 juli 2012, ECLI:NL:HR:2012:BW9972, *NJ* 2012/452. Vast stond dat de verdachte met een van de overvallers het plan heeft gemaakt om een overval te plegen, dat hij als chauffeur een van de overvallers naar diverse plaatsen heeft gereden toen deze bezig was met de voorbereidingen voor de overval, dat hij voor wapens heeft gezorgd waarmee de overval is gepleegd en voorts dat hij na de overval in bezit is gekomen van een deel van de buit.

Dat was kennelijk niet het geval in HR 9 april 2013, ECLI:NL:HR:2013:BZ6505. Hier kon niet zonder meer volgen dat verdachte van wie niet is vastgesteld dat hij is herkend als een van de feitelijke daders zo bewust en nauw met anderen heeft samengewerkt dat hij kan worden aangemerkt als iemand die zich 'tezamen en in vereniging' – dus als mededader – aan de diefstal heeft schuldig gemaakt. In het bijzonder bieden de omstandigheden dat verdachte vrijwel direct nadat de mededaders waren ingestapt in de auto waarin hij verbleef, een

alarmlabel van een aan hem gegeven trainingsbroek kapot heeft geknipt en verwijderd niet voldoende steun aan dat oordeel.

In het geval van HR 3 juni 2014, ECLI:NL:HR:2014:1307 had de verdachte geen significante bijdrage geleverd, nu niet meer is vastgesteld dan dat de verdachte een vluchtmogelijkheid heeft gefaciliteerd en dat het niet anders kan zijn dan dat over het verschaffen van deze vluchtmogelijkheid van tevoren door de verdachte en zijn mededaders afspraken zijn gemaakt.

Ook de onderhavige zaak van 2 december 2014 gaat over die significante bijdrage. De casus was, kort weergegeven, als volgt. De verdachte is in de wetenschap dat er een plan was om een overval te plegen met zijn medeverdachten bewust op zoek gegaan naar een geschikt slachtoffer. Tijdens de overval is de verdachte naast de scooters, op ongeveer vijf meter van de slachtoffers blijven staan, waardoor er volgens het hof van zijn lijfelijke aanwezigheid een zekere mate van dreiging uitging. Hoewel de verdachte kort voor de beroving heeft gezegd dat hij toch niet (meer) wilde meedoen, is hij er toch bij gebleven en heeft hij zich op dat moment op geen enkele wijze gedistantieerd, hoewel hij daartoe meerdere mogelijkheden heeft gehad, bijvoorbeeld door te trachten zijn mededaders te weerhouden van de uitvoering van de voorgenomen overval dan wel door de slachtoffers te waarschuwen dan wel door nog op een moment voordat de uitvoering van de overval een aanvang zou nemen, zich te begeven op geruime afstand van de plaats waar de op handen zijnde overval zou moeten plaatsvinden. Door tezamen met de andere twee overvallers te komen en vervolgens – ondanks zijn inmiddels ontstane bedenkingen – te blijven versterkte de verdachte met zijn aanwezigheid de dreiging die van de overvallers uitging.

Toch acht de Hoge Raad het bewezenverklaarde medeplegen niet aanwezig. Daarbij heeft de Hoge Raad in het bijzonder in aanmerking genomen dat het hof als vaststaand heeft aangenomen dat de verdachte (i) ‘in eerste instantie heeft gezegd dat hij [aan de beroving] niet mee wilde doen maar toen de medeverdachten hadden gezegd dat hij alleen maar bij de scooters hoefde te blijven, met het plan heeft ingestemd’ en (ii) tijdens de beroving daadwerkelijk op enige afstand bij de scooters is blijven wachten.

Dit brengt ons tot het item wanneer men medepleger is van het delict diefstal met geweld, terwijl men niet zelf de geweldpleger was.

De samenwerking was in HR 4 november 2014, ECLI:NL:HR:2014:3099 wel van voldoende gewicht. Het hof had vastgesteld dat verdachte en zijn medeverdachten bij elkaar zijn gekomen en overleg hebben gevoerd over hoe men te werk zou gaan. Er werden taken verdeeld en er is gesproken over wat moest gebeuren als er mensen zouden worden

aangetroffen op het terrein. Men is vervolgens met twee auto's naar de plaats van het delict toe gereden en na aankomst heeft men zich groepsgewijs over het terrein verdeeld. Verdachte is met een mededader meegereden toen deze een sporttas met het gereedschap en de tie rips ging pakken. Uit de betrokkenheid van verdachte zowel bij het vooraf gevoerde overleg, als bij het meenemen van de tie rips, handschoenen, bivakmutsen en het flesje met bedwelmende vloeistof ten behoeve van de poging tot diefstal van de hennep, acht het hof, gelet op het vorenstaande voldoende om medeplegen van een poging tot diefstal met geweld wettig en overtuigend bewezen te verklaren. Daaraan doet overigens niet af, dat de mededaders later na betrapting meer geweld hebben gebruikt dan het vastbinden van de slachtoffers.

In HR 18 januari 2011, ECLI:NL:HR:2011:BO6365 was er ook sprake van het 'leeghalen' van een hennepkwekerij. De daders werden door de hennepkwekers op heterdaad betrapt, waarna op die hennepkwekers werd geschoten, hetgeen een van hen met de dood moest bekopen. Hoewel de verdachte zelf niet lijkt te hebben geschoten, werd hij toch als medepleger veroordeeld wegens poging tot diefstal met geweld. De Hoge Raad oordeelde evenwel dat de voorwaardelijke-opzetconstructie van het hof nadere motivering behoeft. Dat het een feit van algemene bekendheid is dat hennepkwekerijen aanzienlijke financiële belangen vertegenwoordigen en dat het leeghalen ('rippen') van een hennepkwekerij steeds vaker gepaard gaat met het gebruik van geweld, vormt onvoldoende grond voor het oordeel dat bij de verdachte sprake is geweest van (voorwaardelijk) opzet. Ook de overweging van het hof dat de verdachte 'er zich in de gegeven omstandigheden ten minste rekenschap van moet hebben gegeven dat bij betrapting de kans op het gebruik van zwaar geweld reëel was', doet daar kennelijk niet aan af.

Ook in HR 4 oktober 2011, ECLI:NL:HR:2011:BR2220 was de verdachte veroordeeld voor medeplegen van diefstal met geweld. De verdachte en zijn twee medeverdachten werden bij het plegen van een woninginbraak door buurtbewoners betrapt. Om aan de buurtbewoners te ontkomen, zochten een of meer inbrekers hun toevlucht in geweld en bedreiging met geweld. Er kon echter niet worden vastgesteld wie van de drie zich daaraan schuldig hadden gemaakt, mede doordat een van de inbrekers over de schutting was geklommen om de confrontatie met de buurtbewoners te vermijden. Het hof houdt het voor mogelijk dat de verdachte zelf geen geweld heeft gebruikt of daarmee heeft bedreigd. Het oordeelde evenwel dat het geweld desalniettemin aan de verdachte kon worden toegerekend en overwoog daarbij onder meer, dat verdachte samen met zijn medeverdachten de gevolgen van de gezamenlijk geplande en gepleegde inbraak en de mogelijke daaruit voortvloeiende (niet zeer uitzonderlijke) risico's op de koop toe heeft genomen. Verdachte heeft zich op geen enkel moment gedistantieerd. Dat betekent dat verdachte, zelfs als hij degene was die over de schutting is geklommen, volgens het hof strafrechtelijk ook verantwoordelijk is voor het tijdens de vlucht gepleegde geweld en

voor de bedreiging met geweld. Ook nu achtte de Hoge Raad het bewijs van het opzet echter ontoereikend gemotiveerd: 'De door het Hof in aanmerking genomen omstandigheden zijn onvoldoende om te kunnen aannemen dat de verdachte zich bewust is geweest van de aanmerkelijke kans dat door een ander geweld zou worden gepleegd of daarmee zou worden bedreigd. De bewezenverklaring is dus in zoverre ontoereikend gemotiveerd.'

In HR 20 november 2012, ECLI:NL:HR:2012:BY0267 was er sprake van twee inbrekers die werden overlopen door de bewoners, die onverwacht thuis waren gekomen. De verdachte beweerde dat hij van het door zijn mededader tot tweemaal toe gepleegde geweld niets had gemerkt. Het hof hechtte daaraan geen geloof en stelde vast dat de verdachte wist dat zijn mededader bij de eerste confrontatie met de bewoners geweld had gebruikt, maar dat hij desondanks niet had getracht hem van verder geweld te onthouden en zich daarvan ook niet anderszins had gedistantieerd. De Hoge Raad haalde een streep door deze redenering, omdat het erom gaat te bewijzen wat de verdachte heeft gedaan: een 'had hij maar beter zijn best moeten doen'-redenering is daarvoor kennelijk onvoldoende.

Volgens A-G Knigge in zijn conclusie voor het arrest van 4 november 2014 (ECLI:NL:PHR:2014:1939) hebben deze laatste drie genoemde arresten gemeen dat ze betrekking hebben op daders die werden betrapt en daarop overgingen tot geweld gebruiken en blijkt uit deze arresten dat het in een dergelijk geval voor de toerekening van (de bedreiging met) het geweld aan een verdachte die zelf geen geweld gebruikte of daarmee dreigde, onvoldoende is dat de verdachte op de hoogte was van het gewelddadig optreden van zijn kornuiten en zich daarvan niet distantieerde. Hij vervolgt: 'Dat het geweld desondanks niet zonder meer kan worden geacht te zijn inbegrepen in het gezamenlijke plan, valt wellicht te begrijpen vanuit het welhaast per definitie onverwachte karakter van een betrapping op heterdaad. De daders zullen in veel gevallen tot de inbraak zijn overgegaan juist omdat ze de kans op betrapping te verwaarlozen achtten. Het is daarom maar de vraag of er in het concrete geval sprake was van een gezamenlijk plan dat zich uitstrekte tot het eventuele geval van een betrapping. Mogelijk is daarover in het geheel niet nagedacht, zodat niet gezegd kan worden dat de verdachte vooraf de kans dat zijn mededader zijn toevlucht zou nemen tot (bedreiging met) geweld, aanmerkelijk heeft geacht en bewust heeft aanvaard. Wat vereist lijkt te zijn, is derhalve bewijs waaruit blijkt dat de verdachte het eventueel te plegen geweld – het geweld dat mogelijk door zijn mededaders ingeval van betrapping zal worden gepleegd – van te voren daadwerkelijk als een aanmerkelijke kans heeft aanvaard.'

Wat nu als er subsidiair medeplichtigheid ten laste zou zijn gelegd? Dan is het mijns inziens voor de verdediging toch zinvol om voor de verdachte het onderste uit de kan te halen: op medeplichtigheid staat nog altijd slechts twee derde van de maximale straf. Bovendien, maar dit geheel ter zijde, noem ik hier voor de volledigheid artikel 47 lid 2 Sr en artikel 49 lid 4 Sr

over de maximale straf, waarin aangegeven wordt dat die straf bij uitlokkers en medeplechtigen gekoppeld dient te worden aan de opzet van de te veroordelen persoon.

Hierboven noemde ik een tip van de Hoge Raad aan het Openbaar Ministerie. Er is er zelfs nog een tip, waarbij het de vraag is tot wie die tip is gericht: het gebruik (door de feitenrechter?) van andere (ingewikkelde) deelnemingsvormen wordt ontraden, waarbij de Hoge Raad verwijst naar HR 18 december 2012, ECLI:NL:HR:2012:BX5140, HR 1 juli 2014, ECLI:NL:HR:2014:1593 en het al genoemde HR 24 mei 2011, ECLI:NL:HR:2011:BP6591, NJ 2011/481. Ik concentreer me hier op het laatste arrest. Volgens de Hoge Raad zijn de door het hof in aanmerking genomen omstandigheden dat verdachte verantwoordelijk is voor hetgeen zich in zijn zaak afspeelt en dat hij zeggenschap heeft over zijn medewerkers, welke omstandigheden eraan zouden kunnen bijdragen dat verdachte als 'functionele dader' van de bewezenverklarde gedragingen wordt aangemerkt, onvoldoende om een dergelijke bewuste en nauwe samenwerking te kunnen aannemen. De conclusie van de A-G was echter anders, en ik kan me dat voorstellen. De bewijsconstructie van het hof was echter geënt op het *medeplegen* en *dus* niet het plegen als functioneel dader.

ANNOTATIE

Noot bij HR 2 december 2014, ECLI:NL:HR:2014:3493 en ECLI:NL:HR:2014:3498.***prof. mr. H. de Doelder***

In bovengenoemde zaken waren de verdachten door het hof veroordeeld wegens laster, waarbij het hof de tenlastelegging ‘aldus heeft verstaan, dat voorwaardelijk opzet toereikend is voor het bewijs van het bestanddeel “wetende dat” in de zin van artikel 262 Sr’. De behandelend advocaat-generaal adviseerde de Hoge Raad het arrest op dit punt in stand te laten met een verwijzing naar de literatuur, waarmee hij verwijst naar De Hullu, *Materieel strafrecht*, Deventer: Kluwer 2012, p. 247-249, waarin wordt duidelijk gemaakt dat de Hoge Raad sinds 1993 met name over artikel 416 Sr en artikel 243 Sr heldere beslissingen heeft genomen en wel dusdanig dat ‘wetende dat’ bedoeld is als een normale omschrijving van opzet en (dus) voorwaardelijk opzet omvat. In de marge wordt ook in een noot de mening van A.L.J. Janssens en A.J. Nieuwenhuis (*Uitingsdelicten*, Deventer: Kluwer 2011, p. 93) en A.L.J. Janssens alleen (*Strafbare belediging* (diss. Groningen) 1998, p. 158) vermeld, die op grond van de wetsgeschiedenis en de wetssystematiek de mening verkondigen dat ‘wetende dat’ in artikel 262 Sr beperkt moet worden uitgelegd en niet het voorwaardelijk opzet behelst. De Hoge Raad besliste conform die laatstgenoemde mening en geeft daarmee voedsel aan de gedachte van A-G Vellinga voor HR 3 december 2002, ECLI:NL:PHR:2002:AE8908, *NJ* 2004/353: ‘Zo rijst uit de rechtspraak het beeld op dat onder “weten” voorwaardelijk opzet niet wordt begrepen tenzij uit de wetsgeschiedenis het tegendeel volgt. Eigenlijk is dat ook niet verwonderlijk. Wil onder “weten” meer dan “weten” begrepen worden dan ligt het voor de hand dat voor een dergelijke extensieve interpretatie uitdrukkelijke argumenten aanwezig zijn.’

Uit de mening van de Hoge Raad in de hier besproken arresten komt wellicht wel een iets ander uitgangspunt naar voren dan dat Vellinga verkondigde. Uit de formuleringen van de Hoge Raad kan worden afgeleid dat hij de omgekeerde benadering hanteert: in beginsel omvat ‘wetende dat’ inderdaad de voorwaardelijke opzet, tenzij uit de wetsgeschiedenis het tegendeel blijkt.

In bescheidenheid kan ik hier aan toevoegen dat in het boek *Caribisch Wetboek van Strafrecht* (Nijmegen: Wolf Legal Publishers 2008) een compleet hoofdstuk (p. 141-161) is gewijd aan deze problematiek. In de voormalige Nederlandse Antillen en Aruba is de benadering gekozen om het probleem door de wetgever te laten oplossen, zodat de wettekst duidelijkheid verschaft en er niet telkens in een voorkomend geval gewacht hoeft te worden op een uitspraak van onze hoogste rechter. De oplossing is gekozen, om in het vernieuwd wetboek te kiezen voor de term 'opzettelijk' indien de voorwaardelijke opzet onderdeel kan zijn van die opzet en de term 'in de wetenschap dat' indien er geen sprake kan zijn van voorwaardelijk opzet, want bij sommige delicten is toch echt de onvoorwaardelijke wetenschap bedoeld. De term 'wetende dat' komt niet meer voor. Het zal de lezer goed doen te horen, dat de Hoge Raad beslist heeft in de lijn van het Wetboek van Strafrecht van de voormalige Nederlandse Antillen: in artikel 2:224 (het artikel, te vergelijken met het Nederlandse artikel 262 over laster) is gekozen voor de formulering 'in de wetenschap, dat' zodat er (ook daar) een onvoorwaardelijke opzet is vereist!

RECHTSPRAAK

Geen sprake van voorwetenschap als bedoeld in artikel 46 (oud) lid 4 Wte 1995.

Het middel klaagt over het oordeel van het hof dat ten aanzien van de informatie waarover de verdachte beschikte niet voldaan is aan het vereiste dat deze informatie 'nog niet openbaar was', zodat geen sprake is van voorwetenschap als bedoeld in artikel 46 (oud) lid 4 Wet toezicht effectenverkeer 1995 (hierna: Wte 1995).

Artikel 46a (oud) Wte 1995 luidt, voor zover hier van belang:

'1. Het is een ieder die behoort tot een in het tweede lid van artikel 46, onder a, b of d bedoelde categorie als mede een ieder die beschikt over voorwetenschap en behoort tot de in het tweede lid, onder c, bedoelde categorie verboden om in of vanuit een in artikel 46, eerste lid, onder a, b, of c bedoelde staat, voor zover het effecten betreft als bedoeld in het desbetreffende onderdeel:

a. de informatie waarop zijn voorwetenschap betrekking heeft aan een derde mee te delen, anders dan in de normale uitoefening van zijn werk, beroep of functie; of

b. (...).

2. Het verbod, bedoeld in het eerste lid, is van overeenkomstige toepassing op ieder ander die weet of redelijkerwijs moet vermoeden dat hij over voorwetenschap beschikt.

3. (...)'

Artikel 46 (oud) lid 4 Wte 1995 luidt:

'Voorwetenschap is bekendheid met informatie die concreet is en die rechtstreeks of middellijk betrekking heeft op de rechtspersoon, vennootschap of instelling waarop de effecten betrekking hebben of op de handel in deze effecten, welke informatie niet openbaar is gemaakt en waarvan openbaarmaking significante invloed zou kunnen hebben op de koers van de effecten of op de koers van daarvan afgeleide effecten.'

Van openbaarmaking in de zin van artikel 46 (oud) lid 4 Wte 1995 is sprake wanneer de desbetreffende informatie zonder voorbehoud aan derden is bekendgemaakt en daarmee in beginsel kenbaar is voor het beleggend publiek (vgl. HR 5 juli 2011, ECLI:NL:HR:2011:BP2551, r.o. 7.2).

Blijkens zijn onder 2.2.2 weergegeven overwegingen heeft het hof geoordeeld dat de in het op 18 april 2006 openbaar gemaakte persbericht opgenomen informatie al eerder openbaar was gemaakt, zodat de aan de openbaarmaking van het persbericht voorafgaande bekendheid van de verdachte met de in het persbericht opgenomen informatie geen voorwetenschap als bedoeld in artikel 46 (oud) lid 4 Wte 1995 oplevert. Dat oordeel getuigt niet van een onjuiste rechtsopvatting en is toereikend gemotiveerd, in aanmerking genomen dat het hof heeft vastgesteld dat de trading update van 27 maart 2006 op die datum kenbaar was voor het beleggend publiek en dat daarmee de in het persbericht opgenomen koersgevoelige informatie reeds was openbaar gemaakt.

Het middel faalt.

De Hoge Raad verwerpt het beroep.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 13-01-2015

ECLI: ECLI:NL:HR:2015:56

Zaaknummer: 14/00599

Wetsartikelen: 46 Wte 1995

RECHTSPRAAK

Klager niet-ontvankelijk, nu het beslag reeds is beëindigd.

Het gaat in deze zaak om de inbeslagneming onder [betrokkene] van een personenauto met het kenteken [AA-00-BB]. De rechtbank heeft bij de bestreden beschikking het klaagschrift van de klager strekkende tot teruggave aan hem van de inbeslaggenomen personenauto ongegrond verklaard.

Uit door de advocaat-generaal ingewonnen inlichtingen blijkt dat het inbeslaggenomen voorwerp is teruggegeven aan de beslagene.

Artikel 134 lid 2 Sv luidt, voor zover hier van belang, als volgt:

‘Het beslag wordt beëindigd doordat hetzij

a. het inbeslaggenomen voorwerp wordt teruggegeven, dan wel de waarde daarvan wordt uitbetaald;

(...)

Gelet op het voorgaande is het beslag inmiddels beëindigd zodat de klager in het cassatieberoep niet kan worden ontvangen.

De Hoge Raad verklaart de klager niet-ontvankelijk in het beroep.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 06-01-2015

ECLI: ECLI:NL:HR:2015:8

Zaaknummer: 13/03882

Wetsartikelen: 552a Sv

RECHTSPRAAK

Niet-ontvankelijkheid verdachte, nu geen schriftuur houdende middelen van cassatie is ingediend.

Nu de verdachte niet binnen de bij de wet gestelde termijn bij de Hoge Raad door een raadsman een schriftuur houdende middelen van cassatie heeft doen indienen, is niet in acht genomen het voorschrift van artikel 437 lid 2 Sv, zodat de verdachte in het beroep niet kan worden ontvangen.

De Hoge Raad verklaart de verdachte niet-ontvankelijk in het beroep.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 06-01-2015

ECLI: ECLI:NL:HR:2015:5

Zaaknummer: 13/00303

Wetsartikelen: 437 Sv

RECHTSPRAAK

Slagende bewijsklacht opzet op het bevorderen van de invoer van een hoeveelheid van een materiaal bevattende cocaïne.

Het middel klaagt onder meer dat het onder 1 bewezenverklarde opzet op het bevorderen van het binnen het grondgebied van Nederland brengen van een hoeveelheid van een materiaal bevattende cocaïne ontoereikend is gemotiveerd.

Uit de bewijsvoering kan het opzet van de verdachte op het bevorderen van de invoer van een hoeveelheid van een materiaal bevattende cocaïne niet worden afgeleid. De enkele omstandigheid dat de verklaring van de verdachte dat hij op verzoek van een kennis naar het airside-gedeelte van Schiphol was gegaan om aldaar € 20.000 voor die kennis in ontvangst te nemen, door het hof zo onwaarschijnlijk is geacht dat daaraan moet worden voorbijgegaan, kan de gevolgtrekking dat de verdachte opzettelijk heeft gehandeld niet dragen. De klacht is gegrond.

De Hoge Raad vernietigt de bestreden uitspraak en wijst de zaak terug naar het Gerechtshof Amsterdam, opdat de zaak op het bestaande hoger beroep opnieuw wordt berecht en afgedaan.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 06-01-2015

ECLI: ECLI:NL:HR:2015:7

Zaaknummer: 13/02631

Wetsartikelen: 10a OW

RECHTSPRAAK

Geen bewijsuitsluiting ondanks onrechtmatige doorzoeking.

Het middel klaagt dat het hof het gevoerde verweer dat de berichten die zijn uitgelezen uit de inbeslaggenomen BlackBerry van de verdachte moeten worden uitgesloten van het bewijs ten onrechte, althans op ontoereikende gronden heeft verworpen.

Het hof heeft vastgesteld dat de doorzoeking heeft plaatsgevonden zonder voorafgaande machtiging van de rechter-commissaris dan wel voorafgaande toestemming van de verdachte. In zijn overwegingen heeft het hof als zijn oordeel tot uitdrukking gebracht dat de omstandigheid dat de doorzoeking van de woning van de verdachte, die na de doorzoeking en de inbeslagneming van de BlackBerry alsnog toestemming heeft gegeven tot de doorzoeking van de woning, onrechtmatig is geweest, maar niet een zodanig ernstig vormverzuim oplevert dat dit moet leiden tot uitsluiting van het bewijs. Dit oordeel geeft niet blijk van een onjuiste rechtsopvatting en is niet onbegrijpelijk, in aanmerking genomen dat het gevoerde verweer omtrent de ernst van het verzuim en het daardoor veroorzaakte nadeel niet meer inhoudt dan dat sprake is van 'een ernstige schending van een strafvorderlijke waarborg'. (Vgl. HR 19 februari 2013, ECLI:NL:HR:2013:BY5321, NJ 2013/308.)

Het middel is tevergeefs voorgesteld.

Het middel klaagt dat de redelijke termijn als bedoeld in artikel 6 lid 1 EVRM in de cassatiefase is overschreden omdat de stukken te laat door het hof zijn ingezonden.

Het middel is gegrond. Voorts doet de Hoge Raad uitspraak nadat meer dan twee jaren zijn verstreken na het instellen van het cassatieberoep. Een en ander brengt mee dat de redelijke termijn als bedoeld in artikel 6 lid 1 EVRM is overschreden. Dit moet leiden tot vermindering van de aan de verdachte opgelegde taakstraf van 160 uren, subsidiair 80 dagen hechtenis.

De Hoge Raad vernietigt de bestreden uitspraak, maar uitsluitend wat betreft het aantal uren te verrichten taakstraf en de duur van de vervangende hechtenis, vermindert het aantal uren taakstraf en de duur van de vervangende hechtenis in die zin dat deze 152 uren, subsidiair 76 dagen hechtenis, bedraagt en verwerpt het beroep voor het overige.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 06-01-2015

ECLI: ECLI:NL:HR:2015:4

Zaaknummer: 13/00300

Wetsartikelen: 359a Sv

RECHTSPRAAK

Slagende bewijsklacht opzet op het toebrengen van zwaar lichamelijk letsel.

Het middel klaagt onder meer dat het bewezenverklaarde opzet niet uit de gebezigde bewijsmiddelen kan worden afgeleid.

Blijkens de vaststellingen van het hof is de aangever, [betrokkene 1], tijdens een worsteling met de verdachte, waarbij ieder van hen een mes in de hand had en sprake is geweest van duw- en trekwerk tussen beiden, gewond geraakt zonder dat duidelijk is geworden met welk mes [betrokkene 1] is geraakt. In het licht hiervan is de enkele door het hof in aanmerking genomen omstandigheid dat de verdachte de confrontatie met [betrokkene 1] is aangegaan om de controle over het mes te verkrijgen dat deze in de hand had, onvoldoende grond voor het oordeel dat de verdachte bewust de aanmerkelijke kans heeft aanvaard dat [betrokkene 1] zou worden geraakt door een mes en daardoor zwaar lichamelijk letsel zou bekomen. De bewezenverklaring is derhalve wat het bewezenverklaarde opzet betreft niet toereikend gemotiveerd.

Het middel slaagt.

De Hoge Raad vernietigt de bestreden uitspraak, voor zover aan zijn oordeel onderworpen en wijst de zaak terug naar het Gerechtshof 's-Hertogenbosch, opdat de zaak op het bestaande hoger beroep opnieuw wordt berecht en afgedaan.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 06-01-2015

ECLI: ECLI:NL:HR:2015:6

Zaaknummer: 13/01125

Wetsartikelen: 302 Sr

RECHTSPRAAK

OM wegens verjaring alsnog niet-ontvankelijk verklaard in vervolging.

Bij inleidende dagvaarding is aan de verdachte – zakelijk weergegeven – ten laste gelegd diefstal door twee of meer verenigde personen, waarbij de schuldige zich de toegang tot de plaats van het misdrijf heeft verschaft door middel van braak, begaan op of omstreeks 12 januari 1996.

Het hof heeft het tenlastegelegde bewezen verklaard en de verdachte veroordeeld tot een gevangenisstraf van drie maanden.

Het hiervoor vermelde feit is bij artikel 311 lid 1 Sr strafbaar gesteld als misdrijf waarop een gevangenisstraf van ten hoogste zes jaren is gesteld.

De aanzegging als bedoeld in artikel 435 lid 1 Sv is op 12 juli 2013 aan de verdachte betekend. Uit de stukken van het geding blijkt niet dat gedurende twaalf jaren daaraan voorafgaand enige daad van vervolging is verricht. De in artikel 70 lid 1 aanhef en onder 3° Sr bepaalde termijn van verjaring is dus verstreken, zodat het recht tot strafvordering is vervallen.

Hetgeen hiervoor is overwogen brengt mee dat de bestreden uitspraak niet in stand kan blijven, de middelen geen bespreking behoeven en als volgt moet worden beslist.

De Hoge Raad vernietigt de bestreden uitspraak, behoudens voor zover daarbij het vonnis van de politierechter in de rechtbank is vernietigd en verklaart de officier van justitie alsnog niet-ontvankelijk in de vervolging.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 06-01-2015

ECLI: ECLI:NL:HR:2015:2

Zaaknummer: 13/03049

Wetsartikelen: 70 Sr

RECHTSPRAAK

Nietigheid onderzoek ter terechtzitting en gedane uitspraak na niet opmaken van proces-verbaal van de terechtzitting in hoger beroep.

Het middel behelst de klacht dat het onderzoek ter terechtzitting in hoger beroep en de naar aanleiding daarvan gedane uitspraak nietig zijn, aangezien geen proces-verbaal van die terechtzitting is opgemaakt.

Volgens artikel 326 lid 1 Sv houdt de griffier het proces-verbaal der terechtzitting, waarin achtereenvolgens aantekening geschiedt van de in acht genomen vormen en van al hetgeen met betrekking tot de zaak op de terechtzitting voorvalt.

De raadsman van de verdachte heeft op de voet van artikel IV lid 3 van het Procesreglement Strafkamer Hoge Raad verzocht om toezending van het proces-verbaal van de terechtzitting in hoger beroep. Bij de op de voet van artikel 434 lid 1 Sv aan de Hoge Raad toegezonden stukken bevindt zich een brief van de griffier van het hof. Op grond van de inhoud van deze brief moet worden aangenomen dat is verzuimd een proces-verbaal op te maken. Dit verzuim strijdt zozeer met een behoorlijke procesorde dat het nietigheid van het onderzoek ter terechtzitting en van de naar aanleiding daarvan gedane uitspraak meebrengt.

Het middel is gegrond.

De Hoge Raad vernietigt de bestreden uitspraak en wijst de zaak terug naar het Gerechtshof Amsterdam, opdat de zaak op het bestaande hoger beroep opnieuw wordt berecht en afgedaan.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 06-01-2015

ECLI: ECLI:NL:HR:2015:3

Zaaknummer: 13/03050

Wetsartikelen: 326 Sv

RECHTSPRAAK

Nauwe en bewuste samenwerking voldoende gemotiveerd door hof.

De middelen, die zich lenen voor gezamenlijke bespreking, klagen dat de bewezenverklarde diefstallen met braak in vereniging niet uit de bewijsvoering kunnen volgen.

Vooropgesteld moet worden dat aan het enkele voorhanden hebben van door een vermogensdelict ontvreemde goederen niet zonder meer de conclusie kan worden verbonden dat de betrokkene die goederen ook door het plegen van dat vermogensdelict heeft verkregen. Voor de beoordeling van de betekenis die aan dat voorhanden hebben moet worden gehecht, zijn de feiten en omstandigheden van het geval van belang (vgl. HR 19 januari 2010, ECLI:NL:HR:2010:BK2880, NJ 2010/475).

Gelet op dit een en ander heeft het hof kunnen oordelen dat de verdachte en een met name genoemde medeverdachte 'als daders betrokken zijn geweest bij de onder 2 primair, 4 primair en 5 primair bewezen verklaarde inbraken', in welk oordeel besloten ligt dat de verdachte met zijn mededaders de inbraken gezamenlijk heeft uitgevoerd. Het kennelijke oordeel van het hof dat de verdachte zo nauw en bewust met anderen heeft samengewerkt dat sprake is van het in vereniging plegen van de bewezenverklarde inbraken, is, gelet op die gezamenlijke uitvoering en op hetgeen het hof voor het overige heeft vastgesteld over de bijdrage van de verdachte voorafgaand en direct na de bewezenverklarde feiten, niet onbegrijpelijk en toereikend gemotiveerd (vgl. HR 2 december 2014, ECLI:NL:HR:2014:3474, r.o. 3.2.3).

Het middel faalt.

Het middel klaagt dat de redelijke termijn als bedoeld in artikel 6 lid 1 EVRM in de cassatiefase is overschreden omdat de stukken te laat door het hof zijn ingezonden.

Het middel is gegrond. Gelet op de aan de verdachte opgelegde gevangenisstraf van zeven maanden, waarvan vier maanden voorwaardelijk met een proeftijd van twee jaren, en de mate waarin de redelijke termijn is overschreden, is er geen aanleiding om aan het oordeel dat de redelijke termijn is overschreden enig rechtsgevolg te verbinden en zal de Hoge Raad met dat oordeel volstaan.

De Hoge Raad verwerpt het beroep.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 06-01-2015

ECLI: ECLI:NL:HR:2015:10

Zaaknummer: 14/01159

Wetsartikelen: 47 Sr

RECHTSPRAAK

Niet-ontvankelijkheid verdachte, nu geen schriftuur houdende middelen van cassatie is ingediend.

Nu de verdachte niet binnen de bij de wet gestelde termijn bij de Hoge Raad door een raadsman een schriftuur houdende middelen van cassatie heeft doen indienen, is niet in acht genomen het voorschrift van artikel 437 lid 2 Sv, zodat de verdachte in het beroep niet kan worden ontvangen.

De Hoge Raad verklaart de verdachte niet-ontvankelijk in het beroep.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 06-01-2015

ECLI: ECLI:NL:HR:2015:11

Zaaknummer: 13/00291

Wetsartikelen: 437 Sv